

SZLUKOVÉNYI KATALIN (1977) Budapest

SZLUKOVÉNYI KATALIN

Aubade

In memoriam Philip Larkin

Hajnalodik. Szokatlanul korán
 ébredtem. Villanyt kapcsolok,
 kávét főzök, és elhúzom a függönyt
 a konyhaablakon. Erre a gangról
 sötét alak tolja bele a képét
 az arcomba az üvegen keresztül,
 olyan gyorsan, hogy visszahőkölök,
 s csak hátralépve jövök rá, hogy ez
 az arctalan árny saját tükörképem:
 a kinti oszló sötét foncsorára
 vetített önmagam. Óvatosabban
 lépek közel megint. Ismerkedünk.

Gang

A gang peremén végigfut a görbe
 sormintájú vaskorlát körbe-körbe,
 mind ugyanolyan, még sincs két egyforma,
 ahogy a házak illeszkednek sorba,
 ahogy egymásra épült nemzedékek
 a sokadik emeletről lenéznek,
 reményt veszelve, hogy valaha megértsék,
 milyen centrumba húzza le a mélység,
 aki korlátaiba kapaszkodva
 a sormintát meglátja és megosztja.

Hideg évszak

Lógnak a szavak a tapasztalaton,
 mint fogason az elárvult kabátok.
 Lóghatnának rajta esernyők is,
 vagy karácsonyfadíszek, döglött pockok...
 Miért pont szavak? Beburkolóznék
 szövetükbe, de melyik az enyém?

Karantén

Idén elmaradnak az évszakok.
Télen nem esett a hó, és tavasszal
nem mehetünk ki a zöldbe. A nyarat
előreláthatólag szintén itthon töltjük.
Nem is baj. Most végre rendet csinálunk
az életben, amiről épp lemaradunk.

Kolonc

Láttam egy kutyát. Lógott a bele,
hosszú fémláncot vonszolt a nyakában.
Fel is hívtam a sintértelepet,
hogy a Kiscelli Múzeumnál láttam.

Címet kértek, s hogy a kutya milyen.
Barátságosnak tűnt, csak elveszettnek.
Nekem is régóta lóg a belem.
Ki szól és miféle sintértelepnek?

Kompetenciák

Két órát kellett várni a varratszedésre,
ami amúgy fáj: persze, hogy fáj, amikor
harmincnyolc fémkapcsot egyesével
tépnek ki az ember hasfalából;
aztán levezetésképp még kicsit
egymás szakmájáról beszélgettünk:
petefészekről, holokausztról;
utána anyu kérdezte, milyen volt,
mondtam, hogy jó, és akkor jöttem rá,
hogy valóban jó volt: végig nagyobb
biztonságban éreztem magam,
mint egy parlamenti választáson.

Most annyi...

most annyi hogy túlélni
napról napra
a kísértést hogy szimplán
abbahagyja
az ember vagy ami
maradt belőle
kérdetni is fáradt
eltenni jövőre

Sehogy se stimmel

„Mert minden embernek megvan
a maga egyedül megfelelő életkora, az biztos.”

(Szerb Antal: *Utas és holdvilág*)

Mikor eszedbe jutnak a halottaid,
hány évesek? A nagymamád, az apád,
a volt tanáraid, a gyerekkori jóbarátok,
mind, akiket évtizedeken át ismertél:
hány éves arcuk idéződik fel benned?
A megismerkedés vagy az elválás ideje?
Valami középátlag? Hány éves lehetsz
te mások emlékeiben? Halálunk után
mennyi idősen lakjuk be a másvilágot?
Csupa végelegyengült öregember és öregasszony
kvaterkázik a mennybéli söntéspultnál,
vagy ott rohangászik lábuk körül az egykori
rektor kisgatyában, a legtöbb szavazatot kapott
négy évével – akkor még milyen helyes volt! –,
és a feszes keblű leányoknak örökifjú,
fess lovagok ígéretik az örök szerelmet?
Annyira szeretnék egy túlvilágot, ahol
csak úgy helyére zökken az idő meg minden,
de éppoly bizonytalanul ténfergek a saját
képzeletünkben, mint ebben a valóságban.

